

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **15 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **K. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **20 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 890/12**

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.

Sygn. akt III AUa 807/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 20 marca 2012 roku odmówił wnioskodawcy K. K. przyznania emerytury.

Za podstawę wydania decyzji tej treści organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Nie uznano za udowodnioną pracę w szczególnych warunkach w okresie od 20.05.1974 r. do 30.11.1978 r., 1.12.1978 r. do 31.12.1980 r., od 1.01.1981 r. do 31.10.1989 r. z tego powodu, że w świadectwie pracy w szczególnych warunkach nie określono zajmowanych stanowisk przez wnioskodawcę.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznanie prawa do emerytury oraz uznania pracy w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa pracy w szczególnych warunkach oraz zeznań świadków.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z tych samych przyczyn, które stanowiły podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd ustalił, że wnioskodawca K. K. ur. (...)

w dniu 12 marca 2012 r. złożył wniosek o emeryturę przedkładając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wykazane przez (...) Spółkę z o.o. w W. Oddział w P. w dniu 31 lipca 2000 r. stwierdzające, że w okresie od 2 maja 1974 r. do 30 listopada 1978 r. wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace – lutowanie płyt, blach

i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych, w okresie od 1 grudnia 1987 r. do 31 grudnia 1980 r. – prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych oraz w okresie od 1 stycznia 1981 r. do 31 października 1989 r. – prace nie zautomatyzowane palaczy rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Dalej Sąd ustalił, że wnioskodawca K. K. został zatrudniony

w Zakładach (...) w P., którego następcą prawnym jest (...) (...) Sp. z o.o. w W., z dniem

1 sierpnia 1966 r. jako uczeń zawodu. Do 30 września 1969 r. uczył się zawodu w zakresie ślusarstwa samochodowego. Następnie odbył wstępny staż pracy na stanowisku mechanika samochodowo – ciągnikowego. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej (od 25 kwietnia 1972 r. do 10 kwietnia 1974 r.) otrzymał tytuł wykwalifikowanego elektromechanika samochodowego i z dniem 2 maja 1974 r. został zatrudniony na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. To stanowisko zajmował do 30 sierpnia 1980 r. Od 1 września 1980 r. powierzono mu stanowisko ślusarza remontowego, które zgodnie z angażami zalegającymi w aktach osobowych – zajmował do końca zatrudnienia.

Nadto Sąd ustalił, że w aktach osobowych wnioskodawcy znajduje się oświadczenie Z. S. i F. W., z którego wynika, że w okresach od 2 maja 1974 r. do 30 listopada 1978 r. wnioskodawca pracował przy pracach polegających na lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych, od 1 grudnia 1978 r. do 31 grudnia 1980 r., a od 1 stycznia 1981 r. do 31 października 1989 r. – prace w akumulatorniach.

Twierdzenia zawarte w tym oświadczeniu nie pokrywają się z zeznaniami świadków i wnioskodawcy oraz dokumentami z akt osobowych.

Według świadków i wnioskodawcy początkowo wnioskodawca pracował jako elektryk samochodowy, zajmował się łączeniem i lutowaniem świateł w ciągnikach będących na stanie Przedsiębiorstwa, naprawa akumulatorów – lutowaniem kabli, dolewaniem wody do elektrolitu, ładowaniem. Później pracował jako pomocnik palacza, wykonując te same czynności co palacz. Zdaniem świadka T. S. wnioskodawca pracował jako palacz lub pomocnik palacza jeszcze w 1966 r. lub 1997 r. Wnioskodawca stwierdził, że pracował jako pomocnik palacza prawie do końca zatrudnienia, tzn. za wyjątkiem ostatnich dwóch lat (tj. do 1998 r.), a ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wynika, że od 1989 r.

Podkreślić także należy, że z żadnego dokumentu zalegającego w aktach osobowych nie wynika, by wnioskodawca pracował jako palacz lub pomocnik palacza.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków A. K. i T. S. oraz wnioskodawcy K. K. w zakresie w jaki wskazywali daty zajmowania różnych stanowisk pracy i twierdzeń, że wnioskodawca pracował jako palacz lub pomocnik palacza

oraz świadectwa pracy w szczególnych warunkach, co w szczególności należy odnieść do potwierdzenia pracy wnioskodawcy jako palacza, który takiej pracy jak to wynika z jego dokumentacji osobowej nigdy nie wykonywał.

Sąd uznał wnioskodawcy pracę na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych uznając, że w tym okresie wykonywał czynności związane z naprawą akumulatorów w tym opróżnianie, oczyszczanie, wymiana kwasu siarkowego oraz naprawę instalacji elektrycznych w ciągnikach (w tym lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych i metali nieżelaznych) jako wykonywaną w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu wnioskodawca w okresie od 1 września 1980 r. do 31 lipca 2000 r. pracował jako ślusarz remontowy i nie wykonywał pracy wymienionej w wykazie prac w szczególnych warunkach.

Nie udowodnił, że w tym okresie wykonywał prace nie zautomatyzowane palaczy rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Sąd ustalił, że wnioskodawca nie wykazał, aby przez okres co najmniej 15 lat wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Z tego też względu nie spełnił warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu z dnia 20 czerwca 2012 r. wnioskodawca zaskarżył apelacją do Sądu II instancji, w której zarzucił:

1/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania mu prawa do emerytury,

2/ naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 233 § 1 kpc polegające na nie przeprowadzeniu wszechstronnej oceny dowodów oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez dokonanie dowolnego ustalenia, że świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 31.07.2000 r. nie może stanowić podstawy ustalenia uprawnień wnioskodawcy do emerytury

i wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku w całości i przyznanie mu prawa do emerytury

ewentualnie

2/ o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

3/ oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca podniósł, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach potwierdza, że pracował jako palacz w kotłowni, co zostało potwierdzone oświadczeniem Z. S. i F. W., zeznaniami świadka A. K. i T. S. oraz przesłuchania samego wnioskodawcy.

Wnioskodawca podkreślił, iż dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska lecz rodzaj powierzonej pracy.

Powyższe uzasadnia wnioski apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest uzasadniona i skutkuje uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania Sądowni I instancji.

Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok jest przedwczesny.

Warunkiem wydania rozstrzygnięcia zgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy jest uprzednie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Postępowanie odwoławcze przed Sądem I instancji tego warunku nie spełnia.

Uzasadniony jest zarzut apelacji, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy.

Takie stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie sądowym (por. wyrok SN z dnia 1 czerwca 2010 r. – II UK 21/10 czy też SA we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 r. III AUa 1737/11).

Zatem wyjaśnienia wymagało w sprawie dlaczego wnioskodawca, który w okresie wskazanym w świadectwie pracy od 1.01.1981 r. – 31.10.1989 r. ma wykazane prace wymienione w wykazie A dział XIV poz. 1 jako prace nie zautomatyzowane palaczy i palaczy kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego skoro z angaży zalegających w aktach osobowych wynika, że wystawione zostały na stanowisko ślusarz remontowy, również po okresie wskazanym w świadectwie pracy. W aktach osobowych zalega również zaświadczenie o ukończeniu instruktazu stanowiskowego w kotłowni na stanowisku pomocnika palacza z dnia 25.09.1997 r.

Sąd I instancji na okoliczność rozbieżności angaży wnioskodawcy z jego świadectwem pracy w szczególnych warunkach co do wykonywania pracy palacza nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego w szczególności czy angaże zawierały stanowiska pracy nie zgodne z faktycznie wykonywaną pracą.

Na tą okoliczność nie zostali przesłuchani świadkowi A. K., T. S. oraz wnioskodawca K. K..

Zatem w sprawie niedojrzałej do rozstrzygnięcia został wydany wyrok, który uznać należy za przedwczesny.

W ponownym postępowaniu rzeczą Sądu I instancji będzie ponowne przesłuchanie świadków: A. K. i T. S. na okoliczność w jakich okresach i na jakich stanowiskach wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach, w tym również pracę palacza czy też pomocnika palacza w kotłowni i dlaczego w tym czasie miał angaż na stanowisko ślusarza remontowego, czy był przeszkolony do wykonywania tej pracy, a nadto czy w zakładzie pracy była taka praktyka, aby praca faktycznie wykonywana przez pracownika nie odpowiadała jego angażowi, jak również czy dotyczyło to świadków.

Na te same okoliczności Sąd przesłucha wnioskodawcę, a nadto wyjaśni dlaczego nie kwestionował prawidłowości wydawanych mu angaży oraz jakie angaże posiadali inni palacze i czy były one rozbieżne z wykonywaną pracą, jakie czynności wykonywał jako ślusarz remontowy po 31.10.1989 r.

W zależności od wyników przeprowadzonego postępowania Sąd rozważy dopuszczenie innych dowodów zarówno na wniosek stron jak również z urzędu, a w szczególności co do przesłuchania przynajmniej jednego z palaczy z którym wnioskodawca pracował ewentualnie też dowodu z jego dokumentacji osobowej.

Dopiero tak przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz ocena jego wyników pozwoli Sądowni I instancji na dokonanie ustaleń czy wnioskodawca wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach i przysługuje mu prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 153, poz. 1227).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku stosownie do art. 386 § 4 kpc.